

деня е невъзможно. Четири пѣти по 8 сж 32; а 4 по 7 сж 28 деня. Разбра ли сега? А ако ние да би направили недѣлята отъ седемъ и половина деня, то би било твърде тѣшко да броиме и да правиме своите смѣтки.“ — „Хайде да оставиме сега тия нѣща, казахъ азъ. — Ти, г. Алексѣвичъ, по-добре да ми кажешъ, живѣятъ ли хора на месѣчината?“ — „За това нѣщо никой не може нищо да ти каже. Учените мислятъ, че не живѣятъ; а истина ли е, или не, за това никой нищо не знае.“ — „А защо не живѣятъ?“ — „А за това, че тамъ не е възможно да са живѣе: ако тамъ и да бива день и нощъ, то нѣма въздухъ.“ — „А върпо ли е вече, че тамъ день има.“ — „Върпо е, че има.“ — „А нощи?“ — „И нощи има.“ — „Такива ли сжщо нощи, каквито сж и нашите?“ — „Не сж сжвсѣмъ такива: тамъ денонощието има 29 $\frac{1}{2}$ деня, а не 24 часа, както то бива у насъ.“ — „А защо тамъ денонощието е по-големо?“ — „А за това, че месѣчината са обжрща около себѣ си по-полека, нежели земята.“ — „А месѣчината обжрща ли са около себѣ си?“ — „Обжрща са.“ — „И така, и тя има двѣ работи: въ това сжщо време, когато са върти около земята, то са върти и около себѣ си.“ — „Така е. Ала и това е още малко: месѣчината има и третя работа; тя са върти и около слънцето.“ — „И около слънцето?“ — „Разбира са! Нема ти вече не знаешъ, че месѣчината са държи отъ земята; а когато е така, то и тя трѣба да припка заедно съ нея около слънцето.“ — „Ахъ, истина е така! Месѣчина-